

Paměť (ontologicky)

Jestliže událost (jíž je každé pravé jsoucnost) chceme chápat důsledně jako celek, nemůžeme si ji rozložit na jednotlivé fáze (a už vůbec ne okamžiky), ale musíme vzít na vědomí (a snažit se to skutečně pochopit), že v každém okamžiku (kterému říkáme jsoucnost resp. momentální jsoucnost) se událost děje celá. To pak konkrétně znamená, že navzdory tomu, že v každém okamžiku je ta která jsoucnost jsoucnost jakožto události sice trochu odlišná od jiných (např. v tom, že událost může být registrována, spatřena, uchopena, posunuta atd. pouze v okamžiku své aktuální jsoucnosti a nikdy jako událost celá), vždycky jsou všechny ostatní jsoucnosti této události nějak „při tom“. Na počátku se děje už celá událost a tudíž také její konec, na konci události se stále ještě děje celá událost, takže teprve teď končí také její začátek. To předpokládá ovšem jistý charakter, vlastní všem událostem (pravým jsoucnům), totiž jednak jakousi zvláštní předvídavost, anticipaci ještě nenastalých, ale k nastávání se přibližujících jsoucností, jednak jakousi „paměť“ ve smyslu schopnosti podržet něco z těch jsoucností, které už nastaly a staly se tak ‚bylostí‘ (vlastní minulostí události). Tento charakter musíme přiznat i nejnižším úrovním událostního dění, a „paměť“ proto nemůžeme považovat za téma výhradně psychologické.

(Písek, 030706-3.)